

Датани й Авірони.

Жидівську політику в Польщі опанували Датани й Авірони. Ті самі, що на пустині перебували в колибах, живилися манною, що втратили віру в свого жидівського Бога і почали поклонятися золотому тельцеві. Вони шукали нових богів, які негайно дали б їм всі роскоші життя. І тому попірали пророка і глумилися з його слів, і кидали в нього камінням. Вони насильно загорнули матеріальні інстинкти низьким матеріальним інстинктам невагадливої й неперемінливої черні, стали її привидцями і володарями.

Ті самі Датани й Авірони, які ще донедавна скривалися в заулках політичного життя, сьогодні, на пустині жидівської дійсності, нехтують своїми недавніми принципами, шукають нових богів, поклоняються тельцеві польської політики в надії манни з неба. Одночасно кидають вони камінням в того, в кім шанували свого ідеолога, провідника, який перепиняє їм добутиє до корита.

Нинішні розходження в офіційній жидівській політиці не є бурею в шклянці води. Вони глибоко сягають в принципні основи, входять в суть політичного світогляду, перетворюють платформу, на якій досі — широко чи фальшиво — спиралися жидівська політика.

Нинішній справжній чи може зручно маскований розкол в жидівським соймовім клубі коріниться в ріжних світоглядів галицьких і конгресових, „польських“ і „російських“ Жидів. Перші з них унаслідили всі прикмети польських Жидів, так чи інакше запрягаючись в службу польській шляхті. В кожній хвилі, навіть проповідуючи найгострійшу опозицію, вони постійно вижидали кивка

дів наука революції, довго вони мусли переконуватися, що в багатьох питаннях голос мусли мати не лише держава, але й народи, серед яких і з якими Жидам приходить жити.

З цих двох світоглядів виростають і дві тактики жидівства в Польщі. Тоді, як „польські“ Жиди в Галичині приновлюють тактику тонко передуманих вихилисів і обертасів, „російські“ Жиди проявляють більшу безпосередність і ширість. „Польські“ Жиди, вже не шляхотські „Мошки“, але „модерні“ сїоністи з вибухом світової війни на мурах міста побажали Подлякам здобуття незалежної Польщі, а Українцям незалежної України. Це платонівське побажання не перелинило їм все таки з одного боку заслужити собі велика довіря австрійської дефениви, а з другого якнайскорше на всякий випадок вивчити російську мову і перейняти на себе „російську культурну місію“. В часі листопадового перевороту Жиди проголосили „нейтральність“ в польсько-українській війні, але це не перепинило їм перед вирішенням справи Сх. Галичини взяти участь у виборах до польського союму і загарбати 10 українських мандатів. Загарбавши їх і ведучи наскрізь егоїстичну жидівську політику, це знову не перепиняє їм при помочі тих неправно загарбаних мандатів вступити на шлях угоди зі вшепольською держав-

ною концерпією. Таким чином з нинішніх „малопольських“ сїоністів знову виїдали ославлені шляхотські „Мошки“.

„Російські“ Жиди на польській території здебільшого стояли на принципі по вому становищі. В часі війни вона з більшости обстоювали польські постулати, а після створення польської держави орієнтуються не на її форму і не на її силу, а на її суть. Вони, в добі права наші, мусли прийти до пересвідчення, що Польща не є польською національною державою, але державою національностей, що Жиди в своїй політиці мусять найти спільний знаменник між тим, що слід віддати „кесареві“, а що Богові. Ствердження факту, що Польща як держава у нинішньому своєму вигляді є державою національностей, було основою створення спільного виборчого блоку національних меншостей. Ініціатором, керманичем й ідеологом того блоку був пос. Грінбавм.

Діло, 1925

5 червня
с. 1, 4.122
Лобів

Положення на Вел. Україні.

Промова голови Раднаркому УСРР. Чубаря, виголошена на IX. Всеукраїнському Зїзді Рад.

Бажаючи познайомити наших шан. читачів зі сучасним положенням на Вел. Україні, а головню з політичними та господарськими відносинами, передруковуємо промову звіт Голови радянського уряду на Україні Чубаря, очевидно з деякими пропусками, які нічого не вносять до освітлення того положення. — Ред.

I.

Національні відносини.

Головне завдання радянської влади, це підвищення господарства, зміцнення спілки пролетаріату та селянства, зміцнення всіх галузів нашої радянської роботи, — доводилось нам виконувати в умовах тяжких, в умовах ще не залічених ран, які нам нанесено було попередніми часами горожанської війни, посухи, недороду та инш., коли треба було не тільки розв'язувати господарські питання, а й полагоджувати инші наші неув'язки й насамперед вживати заходів щодо задоволення національних вимог всіх инших національних меншостей. В своїй роботі ми повинні

були всі наші зусилля направляти так, щоби суперечки національних окремих груп населення не перешкождали в нашій роботі, а навпаки кожна національна меншість мала змогу задовольнити свої потреби так, як вона того хоче і цілком допомогала робітникам та селяням в цілому, виконуючи свої чергові завдання. Розв'язуючи це питання, наш уряд пішов на зустріч бажанню молдавського населення, утворивши Молдавську Автономну Соціалістичну Радянську Республіку.

Ми знаємо, утворення цієї республіки викликало де в кого навіть

Другі — це люде принципу, виховані в твердій школі деспотичного царату, гонені й переслідувані, загартовані в боротьбі, здатні до посвяти і саможертви з проминаючих користей. І вони були теж „піонерами“ російської культури на неросійських землях, та те „піоніртво“ мало зовсім инший характер. Тоді, як піоніртво „польських“ Жидів йшло під ріжними стягами від станчиківського консерватизму (пос. Штайнгауз) через поступови й лібералізм (проф. Ашкеназе) і со-

в У
буд
поч
кре
утв
клі
не
губ
ськ
під
тан
хом
про
Лев
це
яки
го,
нац
вип
куп
Ми,
мен
сел
кре
Тре
ти
лен
най
гос
юч
ном
нив
на
же
на
ку.
при
щос
неб
нац
М
кр
про
го,
ко
ших
меж
ми
далі
жає
і в
свог
жит
не
По
гні
нос
в і
турб
дити
яка
ду
і до
з біл
робіт
що п
року.
Пр
валіс
та ко
нані і
україн
не пр